

"Minh Khang? Tôi phá thai rồi"

"Hợp đồng sinh con trai giữa chúng ta vẫn tiếp tục chứ, tôi sẽ ngoan ngoãn thực hiện, chỉ có điều không phải ngay bây giờ, vì tôi vẫn chưa thể"

Uyên Khanh điềm đăm, giọng nói nhỏ nhẹ vang lên. Minh Khang nghe xong giật nảy mình không thể ngờ tới, tách cafe vừa đưa lên môi còn chưa kịp uống đã rơi xuống sàn nhà tan tành, mảnh thủy tinh vỡ vụn, rơi khắp nơi.

Hắn sững sờ quay mặt sang nhìn cô chăm chăm, nét mặt kia vẫn rất bình thản hững hờ, khiến hắn có chút lo lắng, nuốt nước bọt. Trong đầu lóe lên hàng ngàn câu hỏi, Uyên Khanh đã biết chuyện rồi sao? Sao tự dưng cô ta đi phá phá thai? Tại sao? Cô ta đã thấy những gì? Không đúng! Không đúng loại đàn bà ngớ ngẩn đấy chắc chắn là không biết gì đâu.

Minh Khang lặng người, lắc đầu xua tan mọi suy nghĩ vớ vẩn. Hắn xem thường Uyên Khanh quá đấy.

Cô thấy hắn im re không nói năng gì liền quay người bước đi, Uyên Khanh thật sự đã quá mệt mỏi khi nói chuyện với hắn, ở cạnh hắn cô dường như nghẹt thở, từng nỗi đau thương lại ùa về. Nhướm mày thấy Uyên Khanh bỏ đi, hắn kịp lấy lại bình tĩnh, vội vàng bước đến kéo tay cô lại, hắn siết chặt bắp tay cô, làm Uyên Khanh có chút đau nhẩn mày.

"Cô, đã biết những gì"

Giọng điệu sốt sắng lo âu, Uyên Khanh giơ tay đẩy hắn ra, cô không muốn ở gần bản mặt hắn.

"Tất cả"

Minh Khang nghe xong phá cười, điệu bộ đều giả cố tỏ ra mình ổn, nhưng bên trong vốn dĩ rất lo, có vẻ như lần này Khang Tổng đã bị nắm thóp. Chuyện này mà để cho cánh nhà báo, truyền thông và bà Cẩm biết hắn đã độc ác tàn nhẫn giết hại con ruột của mình như thế là coi như tiêu tan sự nghiệp và cuộc đời chứ chẳng phải đùa. Minh Khang cong môi nhếch mép cất giọng.

"Biết hết thì tốt thôi. Thế nào? Đau khổ không"

"Tôi đáng bị như vậy, khi mà phá vỡ hợp đồng thỏa thuận trước đó"

Nghe Uyên Khanh nói, nụ cười trên khóe môi vội dập tắt, cô ta hôm nay bị làm sao vậy? Không giống như Nhã Uyên Khanh của trước đây.

"Chỉ có điều bác Cẩm..."

"Đê tiện! Cô định dùng chuyện này uy h[?] tôi sao Uyên Khanh? Cũng mưu mô đấy"

Uyên Khanh mỉm cười nhạt, lắc đầu, Minh Khang, anh tưởng ai cũng như anh?

"Chì là tôi không muốn bác ấy biết những chuyện này? Tôi sợ mẹ anh sẽ shock, vì suốt thời gian qua mẹ anh rất háo hức chờ ngày bỗng bề cháu"

“Khi vọng anh giúp tôi, đừng chuyện này lên biến nó hành một sự cố ngoài ý muốn”

Hắn nghe vậy lặng thinh, khuôn mặt điển trai cứng đờ, cứ ngỡ cô ta sẽ dùng chuyện này uy hù ế? Lại hóa ra không phải, nhưng có điều tại sao còn giúp hắn, không hận khi hắn đã ra tay độc ác đoạt mạng sống bé nhỏ kia ư?

“Tôi về phòng nghỉ ngơi trước, còn tận vài ngày nữa mẹ anh mới về, anh suy nghĩ đi”

“Cô định âm mưu toan tính chuyện gì? Đột nhiên hiền lành như vậy”

Hắn tiến gần hung dữ trợn mắt nhìn Uyên Khanh.

“Tôi muốn nhanh chóng hoàn thiện hợp đồng để rời khỏi, tôi không muốn ở trong căn nhà này nữa, càng không muốn nhìn thấy anh”

“Câu trả lời thỏa mãn hài lòng anh chưa”

Dứt lời, Uyên Khanh quay người bỏ đi, loại khốn nạn như anh ai không căm phẫn chứ, nhưng manh động quá mất khôn.

“Được tôi đồng ý, mọi chuyện còn lại cứ để tôi lo”

“Cô tốt nhất nên biết điều an phận, đừng mơ giờ trò sau lưng tôi? Nếu không đừng trách sao tôi ác”

Minh Khang phải tay ngoảnh mặt bỏ đi vào thư phòng, Uyên Khanh lặng yên ở đó khuôn mặt thâm độc ánh mắt sắc sảo liếc nhìn bóng lưng hắn

Kế hoạch một thành công, nhưng để lay chuyển suy nghĩ trọng nam khinh nữ của hắn vẫn là một vấn đề. Minh Khang, tôi sẽ khiến anh trả một cái giá đắt. Đang định về phòng ngủ nghỉ thì chợt nhớ tách cafe bị vỡ vẫn còn chưa dọn dẹp, Uyên Khanh quay người thu gom, lau chùi sạch sẽ.

Nguyên đêm Uyên Khanh bỗng dưng sốt nặng, trên trán toát hết mồ hôi, nhiệt độ cơ thể bấp bênh không ổn định, cô mệt rã rời, ú ớ.

2 giờ sáng cô mơ hồ ra khỏi phòng xuống nhà dưới tìm thuốc. Xem ra sốt rất là cao, chân bước đi không nổi. Mơ mơ màng màng Uyên Khanh vấp ngã kéo theo bình hoa. Tiếng đổ vỡ lớn vang lên, làm hắn ở trong thư phòng sách giật mình mở cửa đi ra.

Thấy Uyên Khanh nằm bất động giữ cái mớ hỗn độn, mảnh vỡ của chiếc bình Minh Khang hời hợt khoanh tay, hắn cảm thấy phiền phức giọng đay nghiến gọi

“Định diễn trò gì vậy hả? Mau đứng lên”

“Uyên Khanh...”

Một hồi lâu không thấy cô đáp trả sự nhần nại của hắn cũng có giới hạn.

“Được, cô thích diễn? Tôi mặc xác cô, muốn thì ế quách đi”